No. 81. 1848.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag. 7 Julij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

— Uit Calabrië luiden de berigten vrij ongunstig voor het [illegible] koninklijke troepen, tellen er 10,000 man, doch de insurgenten hebben meer dan 30,000 man, die de wapenen kunnen voeren. Paolo is versterkt. Uit Messina is geschut aangekomen. Donna *Eleonora del Riso*, de verloofde van den jeugdigen *Pietro Mazzona*, een der vijf martelaars, die den 2. October te Gerace doodgeschoten is, heeft haren bruidschat, ten bedrage van 4000 dukaten, toegezegd aan dengenen, die den moordenaar van haren bruidegom, generaal *Nunziante*, zoude van kant helpen. *Nunziante* voert in Calabrie het bevel over de koninklijke troepen.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 1. Julij. De chef de bataillon van het 2e legioen *Lefèvre* voerde Vrijdag zijne troepen tegen de vreesselijke barricade van *rue Bellefond*. Terwijl hij order tot den aanval geeft, wordt hij door een kogel getroffen. Hij valt en zijne kameraden bestormen de barricade. Hij rigt zich daarop met moeite op, en vraagt: *Is de barricade veroverd?* — Ja! — is het antwoord. *Bravo! leve de Republiek!* roept hij stervende, en valt, om niet weder op te staan.

— Het voorkomen van Parijs blijft steeds rustig, ofschoon de troepen nog op straat bivakkeren. Men gaat onophoudelijk voort met de ontwapening der nationale garde, reeds meer dan 100,000 geweren zijn naar de arsenalen vervoerd. De generaal *Lamoricière* heeft maatregelen genomen tot reorganisatie der nationale garde, die op 20,000 dienstdoende manschappen zal worden gebragt.

— Onder de zoo treurige verliezen in den jongste vreeselijken burgeroorlog op den 24. Junij ll. telt men ook den nationale garde van het 1e legioen, den 22jarige *Emile Charre*, een eenige zoon. Hij was een der uitstekendste kweekelingen van het collegie *Rollin*, baccalaureus in de wetenschappen en licenciaat in de regten. Hij was ook president van eene der conferentiën van den H. *Vincentius de Paulo*, en schitterde met de voortreffelijkste gaven van verstand en hart. Hij had zijn leven in tweeën verdeeld, het eene deel was voor zijne familie, welker vreugde en roem hij uitmaakte; het andere besteedde hij aan de studie en aan goede werken. Hij ging in het vuur in hetzelfde gelid met zijnen waardigen vader, en terwijl deze zich beijverde om een nationale garde, die aan zijne zijde gekwetst was, te ondersteunen, hoorde *Emile Charre*, dat een officier een beroep deed op de welgezinde burgers, waarop hij voorwaarts snelde, doch een minuut later doodelijk getroffen werd.

— De schouwburgen zijn voortdurend gesloten; trouwens vele ondernemers rekenen zich gelukkig te kunnen verklaren, dat hunne zalen in ambulances zijn herschapen, daar toch de geest van uitspanning geheel de gemoederen heeft verlaten.

BELGIE.

BRUSSEL, den 2. Julij. Uit Chimaij schrijft men van eergisteren: „Onze kleine stad is in ontsteltenis. Zoo even vernemen wij, dat de benden opstandelingen, die men den 27. Junij uit Parijs verdreef, zich naar onze grenzen bewegen, en dat de eerste vlugtelingen zich reeds tusschen Laon en Vervins hebben vertoond. Door de kavallerie vervolgd, heeft die hoop zich in de bosschen van Villers-Cotteret, 10 uren ongeveer van Parijs, geworpen, en zijn zoo onze grenzen genaderd. Het getal dier oproerigen is nog onbekend. De meest verschrikte inwoners onzer stad spreken van 15,000; anderen daar en tegen van 5 à 6000, terwijl het zeer waarschijnlijk is dat het in waarheid nog minder bedraagt. Doch zoo de nadering dier benden geen gevaar voorspelt, ze brengt ons toch in ongerustheid vooral voor de landbewoners.

„De Fransche autoriteiten van de in dezen omtrek liggende steden hebben reeds voorzorgen genomen.

„De onderprefecten van Rocroij en Avesnes hebben berigt gegeven aan alle maires van hun arrondissement, om waakzaam te zijn, en zich gereed te houden, om een aanval te kunnen afweren. Vele Fransche boeren hebben reeds in België buskruid gekocht. In elk dorp maakt men patronen.

„Gij begrijpt, dat die tijding alom aan de grenzen ontsteltenis heeft veroorzaakt. Op Fransch grondgebied overal verjaagd, zoeken die benden een goed heenkomen naar België, hetwelk hen tusschen Rocroij en Avesnes gemakkelijk zal vallen, aangezien die weg op eene uitgestrektheid van acht uren open is.

„Men zegt, dat die benden door den beruchten *Graux* worden aangevoerd, die uit onze omstreken geboortig is, en zeer goed bekend was met de bende, welke voor eenige maanden in België is gevallen."

NEDERLANDEN.

'S HERTOGENBOSCH, den 30. Junij. Men verneemt, dat er eerlang troepen in den omtrek van het dorp Vugt zullen worden bijeengetrokken, die aldaar een kamp zullen formeren.

Onder anderen zullen daarheen worden gezonden: vier bataillons grenadiers en jagers en acht bataillons flankeurs.

Waarschijnlijk zal de veld-artillerie in bezetting te 's Hertogenbosch, als ook de kavallerie, in garnisoen te Breda en te Tilburg, bij genoemde troepen worden gevoegd. De noodzakelijkheid welke er bestaat, om de troepen aan het uitvoeren van groote manoeuvres te gewennen, schijnt de aanleiding tot dat plan te zijn.

VLISSINGEN, den 5. Julij. Men verneemt dat dezer dagen door den kerkeraad der Nederduitsche Gereformeerde gemeente alhier aan de Tweede Kamer der Staten Generaal is ingezonden een adres, houdende protest tegen de beginselen van het door de sijnodale commissie aan Z. M. op den 18. Mei ll. ingediend request, en daarentegen verzoek om de in het ontwerp der grondwet gebragte bepalingen omtrent de punten van *vryheid van godsdienst* en *onderwys* aan te nemen.

— Op den 19. Junij ll. zijn er, bij gelegenheid van het baggeren van turf in het Elsener Veen, gemeente Markelo, provincie Overijssel, op de zoogenaamde sloten, op eene vrij aanmerkelijke diepte, twee menschelijke geraamten opgedolven. Men vermoedt dat deze geraamten, die in hun geheel tot zelfs de teringste ledematen, aanwezig waren, overblijfsels zijn van drenkelingen, ten gevolge eener zware overstrooming, die, te eeniger tijd in deze streek heeft plaats gehad.

— Den 10. dezer zullen Zr. Ms. fregatten *Prins van Oranje*, kapitein *Bouricius*, *Sambre*, kapitein *Ferguson*, en de korvet *Juno*, kapitein *Stort*, eenen kruistogt in de Noord Zee ondernemen.

In de maand October zal in dienst worden gesteld Zr. Ms. korvet *Boreas*, met bestemming naar Oost-Indië.

De kapitein ter zee *Kist*, kommandant van het wachtschip te Vlissingen, is benoemd tot commandant over de zeemagt in de monden van de Maas en Goeree; het commandement over het wachtschip te Vlissingen is opgedragen aan den kapitein [illegible].

—

ALGEMEENE

LANDHUISHOUDELIJKE COURANT,

ONDER DE REDACTIE VAN

J. WTTEWAALL.

Doctor in de Natuurlijke Wijsbegeerte, Lid der Commissie van Landbouw in Gelderland, Lid van de Maatschappij van Nijverheid te Haarlem, Honorair Lid van het Genootschap voor Landbouw en Kruidkunde te Utrecht, Secretaris van de Afdeeling IJsselöever der Geld. Maats. van Landbouw, Boomkweeker te Voorst bij Zutphen.

—

De *Landhuishoudelyke Courant* verschijnt sedert 1. October 1847 geregeld eenmaal des weeks. Zij omvat de verschillende takken van den Landbouw in den uitgestrektsten zin, en wel voornamelijk Akkerbouw, Veeteelt, Tuinbouw, Houtteelt en Boomkweekerij.

De Redactie heeft zich vooral ten doel gesteld, om den staat van den Nederlandschen Landbouw en Veeteelt, Tuinbouw en Houtteelt te doen kennen, en de proefnemingen hier en elders in ons land genomen, bij een te verzamelen, alsmede op die gebreken en op die verbeteringen aan te wijzen, waarbij men met grond, eenige verandering wenschelijk moet achten.

Bij eenen oppervlakkigen blik op onzen Landbouw, bemerkt men met genoegen dat dezelve in vele streken van ons land, eene vrij groote ontwikkeling erlangd heeft, ja dat wij in sommige opzigten onze naburen vooruit zijn, doch aan den anderen kant valt het niet te ontkennen, dat vele goede praktijken te plaatselijk zijn, en eene meerdere verspreiding verdienen, terwijl ook het goede, bij den vooruitgang der wetenschap, steeds voor verbeteringen vatbaar blijft. Het behoeft naauwelijks gezegd te worden dat ook de Landbouwkundige wetenschap in andere landen niet stil staat, en dat het van belang is, dat wij van de vorderingen onzer naburen partij trekken. Met het oog op ons klimaat, en op onzen bodem zullen wij voortgaan, datgene uit buitenlandsche geschriften over te nemen, hetwelk wij vermeenen, dat op onzen landbouw van toepassing zoude kunnen zijn.

De Redactie neemt zeer gaarne, mededeelingen door deskundige lieden toegezonden, in haar weekblad op, onder voorwaarde echter, dat dezelve, met den naam van den Inzender onderteekend zijn. Hierdoor is hare taak, in den beginne althans, wel wat moeijelijker en het getal ingezonden stukken zoude gewis grooter zijn, indien ook ongeteekenden geplaatst werden, doch de Redactie is overtuigd, dat een der meest nadeelig werkende vooroordeelen bij onze Landbouwers, ook voornamelijk hierin bestaat, dat men nog te schroomvallig is, om voor zijne genomene proeven en daarbij verkregene uitkomsten, openlijk uit te komen, terwijl onze Landbouw dan eerst met rassche schreden voorwaarts zal gaan, wanneer op het voetspoor van Engeland, de meeste lieden, die zich met den Landbouw bezig houden, hunne verkregene ondervindingen, aan het lezende publiek zullen mededeelen. Dat wij echter ook hierin reeds vooruitgaan blijkt uit de vele stukken, ons ter plaatsing toegezonden, en met dankbaarheid jegens de Heeren Inzenders, kunnen wij hier vermelden, dat er zelden een

MARY ATKINS OF DE TWEE MISDADIGERS.

—

(Vervolg van onze vorige.)

I. De man naar de wereld.

Stockwell zou de dochter van den bankier Siddlers trouwen. De dag der trouwplegtigheid was reeds bepaald, en hoewel hij niet de rijkste was van twintig aanzoekers naar de hand van miss Clotilde, werd zijn huwelijks-aanbod door den vader zonder bezwaar, en door de dochter met genoegen aangenomen, omdat zijn deftig uiterlijk, en zijne reine zeden indruk hadden gemaakt op mr. Siddlers, en omdat zijn rijk begaafde geest, zijn beschaafde manieren bijzonder naar den smaak der jonge miss waren; eindelijk naderde het uur, die tot de voltrekking van deze verbindtenis, zoo vurig door Stockwell verlangd, bestemd was. Reeds waren meer dan honderd personen, tot dit huwelijks feest uitgenoodigd, in de prachtige zalen van mr Siddlers bijeengekomen, en nog dreunde elk oogenblik het plavei van het ruime voorplein onder de versnelde drukking der raderen, die onophoudelijk nieuwe rijtuigen voor den sierlijk fijn uitgebijtelde Colonnade bragten, van waar bloemvazen, heesters en schitterende voetkleeden langs alle trappen tot voor de hoofddeur der vertrekken van den bankier voerden.

In deze vereeniging, die ongemeen talrijk begon te worden, deed de deftige en gelijkvormige kleeding der mannen nog meer de rijke kapsels en de schitterende tooisels der vrouwen uitkomen. — Te midden van eenen kring van zijde, blonde, cachemiren en diamanten, zat Clotilde wier schoonheid schitterde door jeugd, natuurlijke bevalligheden, eenvoudige smaakvolle kleeding en vooral door die roerende ongerustheid, die altijd eene maagd van achttien jaren in spanning houdt op het oogenblik dat zij zich in de armen van eenen man naar hare eigene keuze zal werpen. Maar Clotilde Siddlers overladen met loftuitingen, de gelukwenschingen moede, beantwoordde slechts koeltjes al de blijken van belangstelling, waaraan zij ten doel stond. Eene gedachte bezielde haar, een plekje boeide hare aandacht, het was de intreedeur van de zaal, en deze opende zich slechts om bloedverwanten en vrienden binnen te laten; onverschillige personen op eenen trouwdag, zoolang de aanstaande niet aangekomen is, zoo lang hij zijne verloofde niet van vermaak en schaamte heeft doen blozen, door haar te zeggen, dat zij schoon is. Zuchtjes deden den boezem van de bruid zwellen; zij was bedrukt, zij zoude gaarne geweend hebben; want het uur waarop men naar de kerk zou gaan naderde, en men kondigde nog mr. Henri Stockwell niet aan. Eindelijk trad een bediende binnen.

Is hij er? vroeg het jonge meisje beseffeloos. De knecht hield zich als of hij zijne jonge gebiedster niet verstond, ten einde niet in de noodzakelijkheid te zijn van een antwoord te moeten geven; hij drong tusschen de groepen door, opende eerbiedig den kring der vrouwen en mr. Siddlers naderende, die zijne dochter over haar ongeduld plaagde fluisterde de bediende hem eenige woorden in het oor, en antwoordde: „Hoe in mijn cabinet?" ja, mijnheer, hernam de bediende; hij is langs den kleinen trap naar boven gegaan, want hij wil niemand ontmoeten, alvorens hij u gesproken heeft. — Welnu, vroeg Clotilde is mr. Henri er nog niet? Neen, beste meid, maar hij zal spoedig hier zijn, antwoordde mr. Siddlers; vervolgens haastte hij zich naar zijn werkvertrek; want hij brandde van verlangen om te weten, wat de geheimzinnige komst van zijn' schoonzoon op een' dag als deze zijn mogt.

Stockwell stond overeind, met de ellebogen op een schrijflessenaar geleund en met de handen onder het hoofd en verliet zijne denkende houding niet, toen mr. Siddlers in het vertrek trad; het gewigtige denkbeeld dat hem vervulde, hield zoo zeer al zijne vermogens gekluisterd, dat hij zijn aanstaanden schoonvader niet hoorde, schoon deze slechts twee schreden van den in gedachten verzonkenen af was.

Op mijn woord, zeide mr. Siddlers, gij ontvangt mij al zeer aardig op uwen trouwdag! zijt gij ongesteld, vriendlief? dat zou al heel ongelegen komen; het partijtje is nu te ver gevorderd om het te kunnen verschuiven; gij moet u nu zoo goed houden als mogelijk is. — Kom, zeg mij spoedig uw geheim, en laat ons mijne arme dochter gaan troosten, die dwaas genoeg is om verdrietig te worden over uwe afwezendheid.

De bruidegom van Clotilde ontwaakte uit zijne mijmerij en hief het hoofd op; zijn gelaat was wezenlijk vertrokken, en de hevige strijd, die er in zijne ziel omging, was sterk op zijn bleek en ernstig aangezigt uitgedrukt.

— Stellig, vervolgde de bankier, gij bevindt u niet wel.... Hoe kunt gij het in den zin krijgen, om in zulk een oogenblik ziek te worden? — Mijne ongesteldheid, zeide Stockwell, komt voort uit de pijnlijke omstandigheid, waarin eene jeugdige onbedachtzaamheid mij heden gebragt heeft. Vergun mij een oogenblik uwe aandacht, ik zal mij duidelijk uitdrukken; gij moet mijn ongeluk kennen, mr. Siddlers; ik bemin, ik aanbid Clotilde even zoo zeer als ik u acht. — Dat wil ik wel gelooven, een zoo goed, zoo lieftallig meisje! mijne dochter die door de bezittingen harer moeder, en den bruidschat, dien ik haar bestemd heb, een fortuin van een half millioen zal hebben, zonder dat nog te rekenen, wat haar deel zal worden, wanneer ik den tijd zal geleefd hebben, dien God mij toegedacht heeft. Maar als gij haar niet bemindet, indien ik niet wist, dat gij een braaf man zijt, zoudt gij Clotilde niet hebben, sir Henri! — En togtans is mijne ongelukkige gesteldheid, mr. Siddlers van dien aard, dat als ik uwe dochter huw ik den naam van braaf man verlies, die mij uwe genegenheid heeft verworven.

Wat, als gij mijne dochter huwt! wel wij zijn daartoe alleen bijeengekomen en Koning George zelf zou uw huwelijk niet kunnen doen misloopen; God alleen zou die magt hebben; maar, dank zij zijner goedheid, hij zal dat niet begeeren. — Er is nog iemand, die zich tegen ons huwelijk verzetten kan, mr. Siddlers; die persoon dreigt mij niet zulks te doen; maar lees haren brief, vervolgens zult gij mijn raadgever, mijn leidsman in deze zwaarwigtige omstandigheid zijn.

De bankier zag Stockwell met verwondering, ja bijna met gramschap aan; want hij was niet minder verontwaardigd dan ontsteld over het aarzelen van zijn' aanstaanden schoonzoon.

Mijnheer, zeide hij hem, nadat hij zijne eigene gemoedsaandoening bedwongen had, het is nu het oogenblik niet om u af te vragen, of gij miss Siddlers al dan niet zult trouwen; uw besluit kan geen oogenblik onzeker zijn; sluit uwen brief in uwe brieventasch; ik wil hem niet lezen, omdat hij mij niet aangaat, en laat ons naar de zaal gaan, waar het gezelschap ons afwacht; reeds maakt men, ongetwijfeld, voor mijne dochter ongevallige vermoedens, omtrent dit' talmen, daar ik waarlijk geen reden van weet te geven; kom, zeg ik u, zoo gij niet wilt, dat ik uw dralen als eene onvergeeflijke beleediging beschouwe.

Mr. Siddlers deed eenige schreden naar de zaal; Stockwell hield hem tegen met deze woorden: „Ik herhaal het u, mijnheer, in deze zaak stel ik mijn' goeden naam op het spel. Zoo gij geen

Nommer wordt uitgegeven, waarin wij niet een of ander artikel, ons door eenen bekwamen hand verstrekt, aan het Landbouwkundig Publiek kunnen mededeelen. De Redactie meent deze medewerking te kunnen beschouwen, als een spoorslag, om den ingeslagen weg te vervolgen, en vertrouwt dat een duurzaam debiet, het bestaan van dit Weekblad genoegzaam zal verzekeren.

Telkens bij het einde van den jaargang, zal door een uitvoerig Register; het [illegible] der verschillende artikelen, gemakkelijk gemaakt worden.

Het Abonnement op de Algemeene Landhuishoudelijke Courant is voor drie maanden ƒ 1.50 franco per post. Men adressere zich bij den Uitgever J. G. Misler te Arnhem, of bij alle Boekhandelaren of Postdirecteuren door het geheele Rijk.

INGEZONDEN STUKKEN.

Middelburg, den 5. Julij 1848. Bij de gebroeders Abrahams alhier is dezer dagen gedrukt en uitgegeven een vlugschrift, getiteld: *Niet alle begravenis-fondsen verdienen den naam van weldadige inrigting, uiteengezet en toegelicht door D. de Oude, directeur van het Begravenisfonds uit voorzorg, gevestigd te Middelburg. Aan mijne Landgenooten in het algemeen, en mijne stadgenooten in het bijzonder.*

De schrijver heeft alles, wat hij beweert, met tabellen en cijfers zoeken te staven. Hij grondt zijne berekeningen op hetgene de ervaring als regel ten opzigte der gewone sterfte heeft doen kennen. Het is er dus verre af, indien hij in eenig opzigt dwalen mogt, dat hij geene wederlegging zou *verdienen*. Ook is de toon, waarop hij spreekt zoo bedaard en gematigd, dat hij op *eene bezadigde* tegenspraak, voor zoo veel men hem met goed gevolg meent te kunnen bestrijden, billijke aanspraak mag maken.

Alles besluit hij met het volgende *naschrift*: « Hij, die « niet geheel onkundig is, zal uit het vorenstaande kunnen « opmaken, dat sommige heeren fondsenhouders hunne tarieven « niet naar de sterfte hebben berekend, en zoo zij nu in hunne « magt mogten hebben om de sterfte naar hunne tarieven te « regelen, dan, stadgenooten! zullen van honderd leden van « 20 tot en met 70 jaren, jaarlijks ruim twaalf moeten sterven; en daar er in dienzelfden tijd nog geen drie per honderd « dien ouderdom bereiken, zoo vermindert dan het menschdom ieder jaar met 10 per honderd. En als men nu aanneemt, dat onze aarde duizend millioenen zielen bevat, dan « sterft over ongeveer honderd zes en tachtig jaren de laatste « mensch. Is dat nu zoo? Wel nu! dan geef ik hun de zaak « gewonnen, en zijn hunne fondsen als weldadige inrigtingen « te beschouwen."

Inderdaad, zoo ook hierop *niets* geantwoord wordt, dan moet men het wel aannemen, dat de redekaveling van den heer de Oude niet kan worden wederlegd, en derhalve.... Ja! de gevolgtrekking laten wij aan den lezer van het aangekondigde werkje over, hetwelk slechts negen bladzijden groot is.

Wordt er door hen, wier eer als berekenaars der waarschijnlijke sterfte er het meeste in begrepen is, eene wederlegging beproefd; wel nu! ook hunnen arbeid zullen wij aankondigen, en welligt met de beweringen van den Directeur de Oude vergelijken.

Overigens geldt het ook hier: *Amicus* Plato; *amicus* Socrates; *sed magis amica veritas.* Dat is zoo veel, als: *Ieder braaf en verstandig man ben ik toegenegen, maar de waarheid heb ik lief boven alles.*

ALLERLEI.

—

Wij hebben met genoegen gelezen *iets ten betooge van het wenschelijke eener algeheele herziening van het reglement van administratie voor den polder van Walcheren*, uitgegeven bij A. J. de Wilde, boekdrukker te Middelburg.

Is er ooit een tijd geweest, welke meer geschikt mag gerekend worden, om een polder-reglement van 29. Dec 1811 onder Napoleon te herzien, voorzeker het is het tegenwoordige.

Dit te laten voorbijgaan zoude de eer der directie bezoedelen en aan laakbaar eigenbelang toegeschreven worden, ja gemor en wrevel in Walcheren zelve wekken.

Schrijver beschouwt het reglement, in alle zijne bijzonderheden, als zeer drukkend voor de belanghebbenden. Er mag niet *behouden* worden, hetgeen niet behoudenswaardig is.

Dat polder-ministerie met zijn aantal ambtenaren, met zijnen uiterlijken praal van gebouwen en vrolijke verblijfkosten moet veranderd worden: zou het kleine kunnen bestaan, als het lands ministerie, door *behouden* gevallen is?

Intusschen zouden wij den hoofd-ingelanden aanraden om zich gezamelijk te vereenigen, de kosten onder elkanderen te dragen, en het fransch *polder-reglement* van 1811 in regten te bestrijden.

Dan wordt de waarde beslist en de kleine administratieve autoriteit teregt gewezen.

—

In Kempers staatkundige geschriften treffen wij opmerkelijke bijzonderheden aan van tweestrijd in de kamers der Staten Generaal: er was eene geregelde Belgische oppositie, waartegen Kemper te velde trok.

Zaden van religie haat en burgerlijke oneenigheid werden met kwaadwillige handen rijkelijk gestrooid en treurige botsingen stoorden de achtbaarheid der hooge staats-vergadering.

In al dat woelen der hartstogten en der driften zien wij Kemper kalm.

» Weg met alle onderscheidingen tusschen roomsch en onroomsch! « weg met betuiging eener persoonlijke liberali- « teit, welke bij niemand zonder beleediging kan in twijfel « getrokken worden."

Met dergelijke woorden wees hij slechts op het hoog en allernoodzakelijkst *algemeen* belang.

—

De zuidelijke broeders zijn verdwenen: een andere stand van zaken is geboren; de staatsvergadering is nu die onzer eigene landgenooten: kunnen wij nu niet alles goeds *hopen*.

—

De *Nieuwe Rotterdamsche Courant* van 3. Julij, spreekt van een gerucht; *het weder huiswaarts keeren der Staten Generaal* enz.

Wij hopen dat dit geen plaats moge vinden, het is een ernstige tijd van groote spanning en hooge verwachting.

De gruwel-tragedie van Parijs doet ieder nog sidderen en voor onze oogen herhalen tooneelen van den St. Bartels-nacht en van den Siciliaanschen vesper.

In onze onmiddelijke nabijheid zien wij den vreesselijksten burgeroorlog en eene volslagene ontbinding van alle maatschappelijke orde.

Alles dringt en noopt ons den nieuwen Nederlandschen staat te vestigen, en zal de spoed tot maatstaf strekken van den opregten ijver, waarmede de Staten-Generaal het groote werk tot stand trachten te brengen, dan moeten zij ook voor het vertrouwen der natie op hunne posten verblijven.

Het zoo dikwijls naar huis gaan brengt onder verdenking van een allergevaarlijkst temporiseren, hetwelk in de gevolgen hun persoonlijk nadeel zoude kunnen berokkenen.

—

In de *Courier d'Anvers* van 26. Junij ll. staat een gesprek van eenen burger te Parijs met eenen vreemdeling, op deze wijze gevoerd:

Burger: — Hoe noemt gij toch deze straat, waarop aan het eind de Genius van den krijg op eene zuil rust omringd met kanonren?

De vrede-straat (*la rue de la Paix.*)

En nu deze markt waar men alle dag met elkander wild en woest slaags is, en de een' den anderen omversmijt en met vuisten bejegent?

De plaats der Eendragt: (*la place de la concorde.*)

Ik dank U burger!

—

Vier bisschoppen beklagen zich bij den koning over den onberaden stap der sijnodale commissie: dat wordt een geestelijk proces.

—

Boeren en overheids-strijd weder in Walcheren herdacht en levendig gehouden over kappen van geboomte.

—

De partijen loopen in Parijs zonderling uit elkanderen

Joinville zegt: Ik ben de oom van mijn neef (Graaf van Parijs.)

Lodewijk Napoleon daarentegen zegt: Ik ben de neef van mijn oom (Napoleon).

—

Velen der Staten-Generaal hebben tegen October hunne *kamers* in den Haag opgezegd.

Zij zijn ongerust geen crediet meer te zullen hebben? of denken zij om de spreuk van den ouden Frits: *Niemand is groot voor zijn kamerdienaar.*

—

Als staatkundige tijden veranderen, veranderen de personen in staatkunde. Men denkt dan zeer verstandig: als 't diep verloopt verzet men de bakens.

ADVERTENTIEN.

PUBLIEKE VERKOOPING

bij het Nederlandsche Loodswezen der Monden van de Schelde te Vlissingen.

De Kapitein-Luitenant ter Zee, Onder-Inspecteur over het Loodswezen der Monden van de Schelde te Vlissingen, als daartoe gemagtigd, zal op Vrijdag den 14. Julij aanstaande, des voormiddags ten 10 uren, in de pakhuizen van het Loodswezen in de Nieuwstraat alhier, publiek aan den meestbiedenden verkoopen: eenige afgekeurde goederen, bestaande in, Zeilen, Staand en Loopend Touwwerk, een Anker, eene Reisloep, een partij oud Koper en IJzer, en andere voorwerpen; alle welke voorwerpen en andere goederen daags vóór de verkooping voor een ieder te zien zullen zijn, van des voormiddags 10 tot 12, en van des namiddags 3 tot 5 uren.

De Kapitein-Luitenant ter Zee,
Onder-Inspecteur, voornoemd.
A. WELS.

De Stoomboot de Schelde

zal den 11. en 12. dezer *niet in het Veer varen*, maar de dienst door STIJGERSCHUITEN worden verrigt.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 6. Julij. Sedert den 4. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Catharina Josephine, W. P. Anderson, Stokholm, koper; Jacomine, H. C. Schut, Riga, lijnzaad.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Neue Recoverij, J. Duxson, Bebside, J. Steel, beide ballast, New-Castle; Antwerpen, T. Jackson, stukgoed, Dumelle, F. Irman, ballast, Marseille; Arthemise, P. Godreuil, suiker, Hamburg; Christiaan VIII, J. Nielsen, ballast, Avontuur; La Vierge Marie, C. Zoetelief, Uneus, J. Latham, beide passagiers, New-York; Cometen, P. Quarlfeld, suiker, Genua; Fortuna, T. Vis, ballast, Lissabon, Gazelle, J. Main, stukgoed, Hull.

Van Londen gezeild:

Jamais Pensée, H. H. Smitt, granen, Oostende; laatst van Antwerpen.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te Middelburg.

6 Julij 1848.

De Nederlandsche	mudde.	De Nederlandsche	mudde.
O. Z. Tarwe (1846) .	ƒ .	W. Witte dito . .	ƒ .
N. dito dito	- 7.40	Z. Paardenboonen . .	- .
O. W. Tarwe (1846) .	- .	W. Koolzaad	- .
Nieuwe W. dito . . .	- 7.60	Zomer dito	- .
N. Z. Rogge	- 5.30	Gort No. 3	- 13.50
Vreemde dito	- .	« « 2	- 11.00
Winter garst	- 3.20	« « 1	- 9.50
Zomergarst	- 3.50	Groninger Gort werd aan ƒ .	
Haver	- .	à ƒ . per mud verlaten.	
Boekweit	- .	Raapolie . .	ƒ 37.50 p. v.
W. Witteboonen . . .	- .	Patentolie . .	- 39.50 -
Dito Bruineboonen . .	- .	Lijnolie . . .	- 35.00 -
W. Paardenboonen . .	- .	Lijnkoeken ƒ . .	de 104 st.
W. Gr. Erwten . . .	- .	Raapkoeken à 60.00	- 1040 -
Z. Gr. Erwten . . .	- .		

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 3 ure.
Sluiting des avonds 9 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

gehoor wilt geven aan mijne woorden, stel ik u voor God verantwoordelijk voor den dood van dat arme meisje, dat zich van het leven zal berooven, zoo ik heden miss Clotilde trouw.... Dat meisje, dit verklaar ik u, heb ik bemind, maar ik bemin haar niet meer; maar zij herinnert mij eene belofte, welke ik vergeten had, en de handteekening van een' eerlijk man, schoon in een oogenblik van zinsverbijstering gegeven, is gewigtig genoeg, om daarmede niet ligtzinnig te handelen, wanneer men weet, dat men door een' eed gebonden is. - Gebonden! hervatte Siddlers, en zijt gij zulks niet jegens mij? meent gij dat gij het woord, dat gij gegeven hebt, verbreken kunt? Indien gij u eens tot dingen hebt laten vervoeren, waarvan men nu tracht partij te trekken, welnu, geef geld om uwe handteekening af te koopen; geef uwe bezitting weg, ga daarmede uwen gang; maar wat u zelven aangaat, dat is geheel iets anders; gij behoort ons; gij kunt over u niet meer beschikken, ik zal u dat beletten. - Maar wat zou ik betalen, mr. Siddlers. Ik zeg u immers, dat de zottin morgen niet meer in leven zal zijn, indien ik haar niet uit den afgrond red, waarin ik haar gestort heb! Maar in 's hemels naam, alvorens gij mij met uwe blikken verplettert, en mij met scheldnamen als verrader en indringer schandvlekt, lees dezen brief, en zeg mij, wat gij in mijne plaats zoudt doen.

Met drift rukte de bankier Stockwell den brief uit zijne handen en doorliep denzelven haastig. Het bedrogene meisje schreef aan den aanstaanden echtgenoot van de rijke erfgename.

« De klagt beschaamt haar niet, die haar ongeluk slechts aan zich zelve te wijten heeft; daarom zult gij ook geen enkel verwijt vinden in dezen brief, den laatsten dien gij van mij ontvangt. Zou ik u mogen beschuldigen, daar ik mij aan u heb overgegeven, op het oogenblik toen het voor mij zoo aangenaam was te kunnen zeggen: hij heeft mij alleen door zijne goede hoedanigheden verleid, maar niet door beloften; mijn val was mijne liefde, en niet de listen van zijnen geest om mij in het verderf te storten! Gij gaat u in den echt begeven, Henri; niets anders mogt ik verwachten; ik rekende zoo weinig op de herinnering van het geschrift, dat ik u schertsende had doen afleven, dat ik reeds meer dan eens op het punt heb gestaan, om het u weder te geven. Neen, zeide ik dan bij mij zelve, het zal altijd nog vroeg genoeg zijn, om het hem ter hand te stellen, wanneer de tijding van zijn ophanden huwelijk mij alle hoop zal benomen hebben, van mijnen Henri te behouden. Ik heb die tijding ontvangen; dat was een vreesselijke slag voor mij! Gelooft gij wel, dat ik zottin op het punt heb gestaan, om u in ongelegenheid te brengen door mijne wanhoop? Ja, gisteren avond ben ik uit gegaan, om mij onder de hoeven uwer paarden te werpen, op het oogenblik dat gij van haar zoudt weg rijden; als of het niet verstandiger van mij gedaan ware, in mijn hoekje te sterven, zonder dat iemand ooit de reden van mijnen zelfmoord vernam, dan mijne moeder, die ik alles bekend heb! Ik zend u de trouwbelofte, welke gij niet kondet houden; ik gevoel dat. Ik had ze wel willen bewaren tot aan mijn laatsten snik; maar zou u misschien ongerust gemaakt hebben; en wat meer is, men weet niet in welke handen zij kon komen! Om u onaangenaamheden en moeite te besparen, zend ik ze u terug; verbrand ze, opdat uwe vrouw.... ik kan dat woord niet schrijven zonder te beven: verbrand ze, zeg ik u, opdat de andere ze niet zie; zij zou jaloersch worden en dan waart gij ongelukkig in uw huwelijk. Moeder heeft mijne dwaling met verschoonende zachtheid behandeld; trouwens, vertroostingen was alles wat zij mij geven kon! zoo mij iets over uw verlies had kunnen troosten, dan waren de tedere streelingen van die dierbare moeder voldoende geweest om het bittere mijner smart te leenigen. O! nog slechts een middel weet ik om niet meer te weenen; ik zal sterven! Morgen wil ik moeder nog eens regt hartelijk omhelzen, ik zal haar nogmaals om vergeving vragen, en dan zal ik naar de kerk gaan, waar uw huwelijk moet ingezegend worden. Vrees niets, Henri! ik zal mij onder de menschen verborgen houden...., ik zal geen woord zeggen, dat in het minst mijne liefde voor u kan verraden. Laat uwe oogen slechts een oogenblik, slechts eene seconde lang naar mij zoeken! ik zal zorg dragen, dat ik zoo wel verborgen ben, dat uwe blikken mij niet vinden zullen; maar ik zal uwe beweging zien, ik zal mij overtuigen kunnen, dat ik nog niet geheel vergeten ben, dat zal mij meer kracht geven, om u het laatste offer te brengen, dat mij nog overig blijft! Ik verlang immers niet te veel, niet waar Henri? Ik vraag u niet te veel,... slechts eenen blik uwer oogen!.... ik die u zoo veel heb geschonken!

« Daar ik moeder noch het verdriet, noch den omslag van mijn sterven wil berokkenen, zal ik ver van hier gaan, ik weet niet waar heen; maar zoo ver ik kan; in het een of ander dorp, waar ik geheel onbekend zijn zal, en dan zal ik den levenslast afleggen..... Een tijd lang was mijn leven schoon; gij beminnedet mij! Gij zeidet met zoo veel gevoel, mijn vriend: «De dood alleen kan den band onzer liefde verbreken." Gij kunt over u zelven beschikken; van nu af aan hecht mij nog slechts uw aandenken aan de aarde, en binnen twee dagen weet ik reeds niet meer; dat ik u ooit bemind had!

Welnu! mijnheer, zeide Stockwell, zoudt gij nog denken, dat het voldoende was, haar geld aan te bieden? Neen.... dat zou nutteloos zijn; zie ik, antwoordde de bankier aangedaan; alles zou vergeefsch zijn, niets zou die zottin weerhouden zich van het leven te berooven..... - Maar wat zullen wij doen, om ons uit die verlegenheid te helpen?

Hadden wij maar zoo veel tijd om er eens over na te denken; de tijd verloopt en de predikant staat u te wachten. - Gij raadt mij niets, mr. Siddlers? Gij ziet het nogtans zelf, dat ik Mar[y] eene trouw-belofte gegeven heb! - Nu, ja, maar gij kunt beid[e] niet volvoeren! - Neen, maar welke houdt gij voor de meest ver[-] bindende? - Naar regt en geweten, zou die van Mary, de deug[-] delijkste zijn. - Dat is mij genoeg; ik offer alles aan mijne[n] pligt op, zoowel uwe dochter die ik bemin, als haren bruidsch[at] van een half millioen, en de eer der nauwe verbintenis met u. - Op uwe beurt zijt gij een zot, Henri! maar een zot, dien i[k] ondanks mij zelven achting toedraag, hoewel ik u te gelijk[er] tijd uit den grond van mijn hart verwensch. - Ten minste, zu[lt] gij moeten bekennen, mr. Siddlers, dat ik een man van eer be[n].

Nadat de bankier zich een oogenblik bedacht had, hervatte hij: ondanks al het edele uwer handelwijs, moet gij toch begrijpen dat het mij langer onmogelijk is u in mijn huis toegang te ver[-] leenen; uwe braafheid zal groot verdriet over mijn huis brengen; ik zal mij beijveren om hetzelve te verzachten, door een ande[r] huwelijk voor mijne dochter; beschouw dus dit bezoek als he[t] laatste, dat ik van u zal ontvangen. Ga uwe treurende schoo[ne] vertroosten; ik zal intusschen trachten het gezelschap, dat u ree[ds] al te lang vergeefs gewacht heeft, in te lichten omtrent de r[e-] denen, die het voorgenomen huwelijk hebben verijdeld.

Stockwell verwijderde zich. - Mr. Siddlers vervoegde zich wed[er] bij het gezelschap, hetwelk hij, na veel stotterens, met hetge[en] in zijn cabinet was voorgevallen bekend maakte. De arme Clotil[de] was wanhopend; uit wanhoop stelde zij zich na verloop v[an] veertien dagen tevreden met den eersten den besten jongma[n], dien haar vader tot schoonzoon had gekozen; eene maand la[ter] trad zij in den echt en bij geluk wierp haar de wanhoop in [de] armen van een' beminnelijk man die haar volkomen gelukkig maa[kte].

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.